

เทวดา

บทที่ 3

พรรณศจีอึดอัดลำบากใจเหมือนกัน เธอไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากมาเยี่ยมชายซึ่งกำลังจะแต่งงานด้วย แต่ยังไม่วายดี
พิมพ์สมรมาเป็นแนวร่วม

“พิมพ์ต้องไปกับพี่นะ

“อ้าว เกี่ยวอะไรกับพิมพ์อีกล่ะ พิมพ์ต้องไปทำงานนี่ ”

“ถ้าพิมพ์ไม่ไปพี่ก็ไม่ไป พี่ก็ต้องทำงานเหมือนกัน ”

“แต่คุณเสกเป็นคู่หมั้นของพี่พรรณไม่ใช่คู่หมั้นพิมพ์ ”

“คุณเสกเป็นคู่หมั้นของแม่ต่างหาก ที่พี่ยอมจะแต่งงานก็เพราะ
แม่คนเดียว เออ... แล้วก็เพื่อพิมพ์ด้วย แม่สบาย พิมพ์ก็สบาย
ไม่ใช่หรือ ”

“ไปกับพี่เขาหน่อยเถอะพิมพ์ ” แม่เออออลูกสาวคนโตตามเคย

“โหย....” เธอร้องออกมา

เธอขุ่นเคืองหงุดหงิดที่พี่สาวทำเหมือนการมาเยี่ยมคู่หมั้นที่เจ็บป่วย
เป็นเรื่องฉินใจอย่างที่สุด เธอพูดอีกเป็นครั้งที่กว่าหนึ่งร้อย

“คุณเสกรักพี่พรรณนะ..!”

“รักของคนอย่างนั้นมีความหมายด้วยหรือ ”

“คนอย่างไร..!” เสียงถามเข้ม

พรรณศจียกไหล่ “สติคุณเสกสมบูรณ์เหมือนคนอื่นๆ เหรอ ”

เธอเถียงไม่ได้จึงได้แต่หน้ามูย คุณฤทัยพูดว่า

“สวรรค์ไม่เคยให้ทุกอย่างแก่ทุกคนสมบูรณ์เกินไปหรอกลูก ”

“ทำไมคุณเสกต้องมาหลงรักพี่พรรณด้วยก็ไม่รู้..!”

“นั่นซิ น่าจะรักพิมพ์ จะได้หมดเรื่องหมดราว ” พี่สาวประชด

พรรณศจีต้องปั้นสีหน้าทำที่เป็นห่วงเป็นใย คุณสุขสันต์กำลัง
ประคบประหงมบ้อนอาหารลูกชายที่นอนอยู่บนเตียง เมื่อสองพี่น้องเคาะ
ประตูที่เปิดแง้มๆ แล้วผลึกเข้ามา

“แน่ะ พรรณ พิมพ์ มากันแต่เช้า ทานข้าวมาแล้วหรือยังลูก ”

เธอยกมือไหว้ เดินเข้ามาหาชายหนุ่มผู้มีสีหน้าสดใสขึ้นทันที
ใบหน้าบวมๆ ซึ่งยังมีเศษอาหารติดฟันและมุมปากทำให้เขาดูน่ารังเกียจ
ที่สุดในสายตาของว่าที่เจ้าสาว

สาวคนน้องกลับมองด้วยความสงสารเหมือนจะเจ็บแทน

“สบายขึ้นหรือยังคุณเสก ”

“เพิ่งรู้สึกดีมาก ๆ เดียวนี้แหละ ”

พ่อหนุ่มตัวโตเมื่อครู่อ่อนแม่ เดียวนี้ก็แพรวพราวอีกแบบ
ดวงตาวาววามจับอยู่ที่สาวคนพี่เหมือนอยากจะกลืนเธอไว้ในอก ทำให้
แม่สาวคนน้องเริ่มแสดงสีหน้า

พรรณศจี ยิ้มหวาน “พรรณเป็นห่วงคุณเสกมากค่ะ เมื่อคืนนี้
พอได้ยินพิมพ์เล่าแล้วพรรณนอนไม่หลับเลย จะโทรศัพท์มาก็กลัวว่าจะ
รบกวน...”

เธอแตะมือขาใหญ่รูปสวยที่มีขนอ่อนๆ ประปรายของชายหนุ่ม
และมือนั้นก็กระชับมือเธอไว้ทันทีที่ยังดึงไปแนบอกต่อหน้าต่อตาคนอื่นๆ
สัมผัสที่เธอไม่เคยนึกปลื้มทำให้เธอหน้าเงื่อน เผลอดิ่งหนี แต่อีกฝ่ายก็ยึด
ไว้แน่น

ชายหนุ่มเริ่มอ่อน “เสกโดนเย็บตั้งหลายเข็ม เข้านี้มีไขนิดหน่อย
จะ พรรณ แหม ถ้าเมื่อคืนนี้พรรณโทรมา เข้านี้เสกคงไม่ใช่แบบนี้...”

“แหะ..” แม่พิมพ์พึมพำด้วยสีหน้าขวางโลก “ไม่รู้ว่าแหะใคร
กันแน่

พี่สาวหันมามองเธอด้วยสีหน้าเงื่อนๆ และคุณสุขสันต์ก็รีบยิ้ม
เอาใจเพราะคิดว่าเธอกำลังบาดใจคู่รักหนุ่มสาวทั้งสอง

พรรณศจีรีบทำเสียงอ่อนปลอบโยน “ไม่น่าเคราะห์ร้ายเลย
ที่นี่คุณเสกต้องหาคนติดตามอารักขาแล้วนะคะ ”

“จ๊ะ วันนี้เขาจะส่งคนมา ”

“นอกจากหน้าแตกแล้วเจ็บตรงไหนอีกหรือเปล่าคะ ”

คุณสุขสันต์ตอบแทนว่า “วันนี้จะไปตรวจให้ละเอียดที่โรงพยาบาล
จ๊ะ พรรณมาก็ดีแล้วบ้างจะได้ไม่ต้องไปให้เกะกะเปล่าๆ ”

“คะ พรรณกับพิมพ์จะพาไปเอง ”

“แน่... ทำไมพิมพ์ต้องไปด้วย...!” อีกสาวหนึ่งส่งเสียง

“พิมพ์ไม่อยากไป อย่านไปบังคับใจเค้าเลยจ๊ะ เสกไปกับพรรณ
สองคนก็ได้ ” พ่อตัวดียึดมือบางๆ ที่ออกอาการขดขิ้น แน่นเหมือนเด็กๆ

อีกฝ่ายเสียงสะบัด “ใช่แล้วละ พิมพ์ไม่อยากไป อยู่กับพี่พรรณ
สองคนคุณเสกจะได้หายเร็วๆ ”

คุณสุขสันต์รีบพูดกับคนที่ทำสีหน้าขวางโลกอย่างเกรงอกเกรงใจ

“ พรีม... บ้ากำลังจะทานมือเช้า พรีมไปทานกับบ๊ายใหม่ลูก ”

หญิงสาวหันไปมองคู่หนุ่มสาว เห็นพี่สาวทำสีหน้าทักทานเหมือน การอยู่กับชายหนุ่มเพียงสองต่อสองเป็นเรื่องเหนือปากว่าแรงอย่างยิ่ง ส่วนพ่อตัวดีกลับพยักหน้าขยิบตาเหมือนโล่ เธอนึกหมั่นไส้ทั้งสองคน ก็เลยเดินตามคุณสุขสันต์ที่จูงมือเธอออกจากห้อง

มือบางอุ่นๆ จูบเธอลงบนไค “ บ้าดีใจที่หนูรักเป็นห่วงเสก และ เสกก็รักหนูมากเหมือนน้องแท้ๆ หนูเป็นเหมือนลูกสาวคนเล็กของบ๊าย เป็นน้องสาวคนเล็กของเสกนะลูกนะ ”

พิมพ์สมรไม่เข้าใจว่าคุณสุขสันต์ย้ำเตือนเช่นนั้นบ่อยๆ ทำไม

คุณฤทัยรออยู่ข้างล่าง พ่อคุณสุขสันต์เห็นก็ทักทายยินดี

“ อ้าว ฤทัย เธอก็มาด้วยหรือ ”

คุณฤทัยตอบเสียงแจ้ว “ มาซิ ฉันก็เป็นห่วงพ่อเสกเหมือนกัน แหม เมื่อคืนนี้ฟังพรีมเล่าแล้วฉันนอนไม่หลับเลย ”

หญิงสาวทำตากลับ นึกเป็นห่วงว่าคุณสุขสันต์รู้สึกแปลกบ้างใหม่ที่ ได้ยินคำพูดนั้นในเวลาไล่เรี่ยกันจากแม่ลูก สีหน้าหญิงสูงวัยกลับสดใส เพราะไม่ค่อยมองใครด้านลบ เธอจับมือเพื่อน คุญแจ้วๆ

“ แหม ฉันก็นอนไม่หลับเหมือนกัน ลูกชายถูกทำร้ายที่หน้า ประตูบ้าน ความจริงมียามรักษาความปลอดภัย แต่ตอนนั้นบังเอิญ เค้าเดินไปตรวจดูหลังบ้าน นี่ประเดี๋ยวต้องชกฟอกกันหน่อยว่าทำไม ถึงปล่อยให้ประตูเปิดแง้มไว้ ”

“ บ้านออกใหญ่โต มียามคนเดียวจะพออะไร ”

“ ฉันสั่งไปแล้วว่าขอเป็นกะละสองคน แต่มากกว่านี้คงไม่ไหว มีคนแปลกหน้าเดินไปเดินมาอยู่ในบ้านฉันอึดอัด ”

เพื่อนหญิงสองคนพอบพบกันก็มีเรื่องคุยกันยืดยาว

พรรณศจีปั่นเรื่องขึ้นมาเล่า แล้วชายหนุ่มก็ไม่ตั้งใจสงสัย ที่เมื่อวานนี้หลังจากนัดกันดื่บตีเธอก็เกิดมีธุระด่วนจนต้องส่งน้องสาวให้มาทำธุระ ต่างๆ แทนตัว แล้วก็หายไปทั้งวันจนดึกตื่น ชายหนุ่มชี้ให้เธอดูหีบห่อ ข้าวของที่พิมพ์สมรเป็นคนเลือกซื้อเพื่อตกแต่งห้องหอ หญิงสาวมองผ่าน อย่างไม่สนใจแต่ก็ทำเสียง พูดได้หวานเจี๊ยบ

“ ยัยพรีมเค้ามีหัวอยู่แล้ว เค้าเลือกเก่งกว่าพรรณ ”

“ แล้วจะเอาอะไรวางไว้ตรงไหนกันบ้าง พรรณวางเมื่อไหร่ก็มา ทำตามใจชอบนะจ๊ะ เสกจะเป็นคนช่วยดูเพราะว่าไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว ” เขาหัวเราะเสียงดังเหมือนเด็ก ๆ

น้ำเสียงและสีหน้าเขาทำให้พรรณศจีรู้สึกบาดหูขวางตา เธอผินยิ้ม

“ พรรณคงต้องอาศัยยัยพรีมแหละคะ พรรณไม่เอาไหนทำอะไร ไม่เป็น ”

“ ไม่เป็นไร พรีมใจดีเต็มใจช่วยอยู่แล้ว พรรณรักผมอย่างเดียว ก็พอ ”

บทเกี้ยวพาราสีของเขาชวนให้เธอรู้สึกพะอืดพะอม เธอนึกถึง ทศพล... ถ้าเปลี่ยนตัวกันได้เธอคงดีใจเป็นที่สุด

“ แล้วทำไมต้องนอนแนบอย่างกับคนป่วยหนักอย่างนี้คะ เจ็บ ตรงไหน มีอะไรแตกหักหรือเปล่า ”

“ ไม่เจ็บหรอกจ้ะ แคंपวดแผลและเป็นไข้นิดหน่อยเท่านั้น จะให้เสกลุกขึ้นวิ่งเดี๋ยวนี้ก็ได้ เออ พรรณวิ่งหนีให้เสกไล่จับดีไหม ”

“ อื้อ ไม่เอาหรอกคะ ” เธอร้องออกมา น้ำเสียงหงุดหงิด อย่างอดไม่ได้ “ คุณเสกโตแล้วยังจะเล่นเป็นเด็ก ๆ อีกหรือคะ ไม่น่ารัก แล้วนะ ”

“ ก็ที่พรีมยังเล่นกับเสกบ่อยๆ เลย ”

“ เล่นไล่จับเนี่ยนะคะ...! ”

“ เล่นปิงปอง บาสฯ เทนนิส โบว์ลิ่ง สเก็ต ”

“ พรรณไม่ชอบเล่นเลยสักอย่าง ”

“ เสกถึงชวนไล่จับใจ ใครๆ ก็เล่นเป็น ”

เสียงเธอออกจะเข้ม “ แล้วทำไมต้องเล่นด้วยล่ะคะ...! ไม่เอาละคะ พรรณโตแล้วไม่ชอบเล่นเป็นเด็ก ๆ ”

“ งั้นเล่นแบบผู้ใหญ่ก็แล้วกัน ” สีหน้าคนรูปหล่อออกอาการเจ้าเล่ห์ ดึงเธอจนร่างบางๆ ถลาเข้าซิดอก แล้วจุมูกโต้งๆ ก็ตามประชิต พรรณศจี ร้องลั่นผีนตัวขั้ตขึ้น

“ อื้อ ไม่เอานะคุณเสก ” เธอดีนรจนจนได้รับอิสระ เอ็ดเสียงเขี้ยว “ ทำอะไรแบบนี้..! ”

“ ก็เราจะแต่งงานกันอยู่แล้วนี่นา ”

“ แต่ว่าตอนนี้ยังไม่ได้แต่งงานคะ ” เธอรู้ตัว ผินใจเคลื่อนกาย กลับเข้าไปยิ้มหวานลุปแขนเขาอย่างปลอบ “ เห็นไหมคะว่าประตูเปิดอยู่ ถ้าใครเข้ามาเห็นละก็ อายเค้าตายเลย ”

“ ทำไมจะต้องอายด้วย ”

“ แล้วคุณเสกก็กำลังไม่สบาย ถ้าเกิดเป็นอะไรขึ้นมา คุณบ๊าย

เล่นงานพรรณนแยเลย คุณเสก อดใจรอให้แต่งก่อนซิคะ แล้วจะยังงี้ๆ พรรณก็ยอมทั้งนั้น ”

“ จริงนะ...! ”

“ จริงคะ พรรณเป็นภรรยาต้องยอมสามีทุกอย่างอยู่แล้ว ”
เธอไขว้คว้าไว้ข้างหลัง

“ มัดจำก่อนนิดหน่อยไม่ได้หรือ ” เขาต่อรองพร้อมกับยัดแขน เธอแน่นทำให้พรรณศจีต้องผุดลุกขึ้นโดยแรง

“ เอ๊ะ พรึ่มไปอยู่ชะที่ไหน พรรณจะได้ถามว่าของที่ซื้อมานี้จะทำอะไรบ้าง ”

“ เอาไว้ทีหลังก็ได้.... ”

“ ไม่ได้หรอกคะ ประเดี๋ยวยุ่งๆ ก็ลืมอีก ยิ่งพรรณงานมากอยู่ด้วย ” เธอถลาไปที่หีบห่อข้าวของเหมือนกับบร้อช้ออีกนิดเดียวก็ไม่ได้แกลังหยิบจับดูนั่นนี่

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเตียงเดินตาม ร่างสูงใหญ่โหล่งว้างหนาอยู่ในชุดนอนสีอ่อนลายสวยราคาสูง แต่มันช่างดูน่าเกลียดที่สุดในความรู้สึกของเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาเกากันแกรกๆ อย่างปล่อยเนื้อปล่อยตัวไม่ระมัดระวังทำที่อย่างที่ชอบทำเสมอ

พรรณศจีหันหน้าหนี นึกแปลกใจที่น้องสาวช่างเข้ากับชายหนุ่มคนนี้ได้โดยไม่มีความแปลกแยก ถ้าพิมพ์สมรเห็นชายหนุ่มตอนนี้ คงช่วยเกาให้

“ คุณเสกลุกขึ้นมาทำไมล่ะคะ น่าจะนอนพักจะได้หายเร็วๆ ”

“ เสกไม่เป็นอะไรหนักหนาหรอก ”

ธรรมชาติร่างกายที่แข็งแรงทำให้เขาทนความเจ็บป่วยได้ดี ถ้าไม่ใจเสาะงอแงเขาคงเป็นนักสู้ที่น่าเกรง เพราะอย่างนั้นยัยพรึ่มจึงเชียร์ให้เขาสู้คนที่ชอบรังแกมาแต่ไหนแต่ไร แต่ก็เป็เสียงเชียร์ที่ไม่ใคร่ส่งผลเพราะอีกฝ่ายได้แต่ปิดป้องร้องไห้ ยอมแพ้ผู้รุกรานตั้งแต่ยกแรก

“ เสกอยากอยู่ใกล้ๆ พรรณ ” พุดพลางมือนำราคาญาก็ยื่นมา บ้วนเปียนพัพพันอีกครั้ง

“ พ่อน่ารัก...” ...ปญญาอ่อน... พรรณศจียังคำพุดที่เกือบจะหลุดออกมาไว้ได้ทัน โอ้ย... นี่ขนาดยังไม่แต่งงานเธอยังอึดอัดรำคาญใจถึงเพียงนี้ หากแต่งงานแล้วเธอจะต้องทนทรมานเพียงไหน

แล้วยังจะต้องทำร้ายจิตใจชายคนรักที่เธอเอยดีเป็นที่สุด

‘...พรรณทำเพื่อแม่... เพื่อเรา... ทนไปสักพัก แล้วพรรณจะหย่า...’

เธอให้สัญญากับชายหนุ่มอีกคน ผู้ซึ่งไม่คัดค้านการแต่งงานแม้แต่สักคำ หากเขาพุดว่า “ไม่” เพียงครั้งเดียว เธอคงยุติเรื่องทันทีที่ไม่เดินมาถึงจุดแห่งความอึดอัดทรมานนี้

‘...ผมก็จะทนเพื่ออนาคตของพรรณ.....’ เขาพุดอย่างนั้น

“ พรรณเรียกยัยพรึ่มขึ้นมาดีกว่านะคะ ” เธอพุดแล้วเดินเร็วไปที่ประตูห้อง ซอยเท้าลงบันไดเหมือนโดนไล่ ดีที่ยังมีพิมพ์สมรเป็นกองหนุนคอยขัดตาทัพ ไม่เช่นนั้นเธอคงอำลาลานแล้ว

มีคนถามเธอว่า “ ไม่หึงยัยพรึ่มบ้างหรือ ”

“ ไม่หึงหรอก ยัยพรึ่มไม่ได้ทำอะไรกับคุณเสกเลย ”

“ อ้าว ว่าได้หรือ เขาออกจะหล่อนะเธอ ”

โบราณมีคำเปรียบเปรยผู้หญิงว่า “ สวยแต่รูป จุบไม่หอม ” พรรณศจีอยากรู้ว่าควรหาคำใดมาใช้ กับชายหนุ่มผู้เป็นคู่หมั้นของเธอดี หล่อชะเปล่านั้นไม่เอาไหนเลย.....

เธออยากบอกเพื่อนนักกว่า หากยัยพรึ่มแต่งงานกับว่าที่เจ้าบ่าวแทนเธอได้ เธอจะไม่ลังเลเลย จะยินยอมให้น้องสาวเข้าห้องหอแทนชะด้วยซ้ำ

เธอเห็นน้องสาวกำลังนั่งทานอาหารเข้ากับผู้สูงวัยทั้งสองอย่างเอร็ดอร่อย

“ อ้าวพรรณ ทานมือเข้าใหม่ลูก ” คุณสุขสันต์ถาม

“ ค่ะ เอ้อ ชอบพระคุณคะ คุณป้า ”

“ อ้าว พี่พรรณไม่เคยทานมือเข้านี้นา ”

“ แต่วันนี้พี่หิว ” หญิงสาวถลึงตากับน้องสาว

“ แล้วคุณเสกล่ะ ”

ร่างใหญ่เดินตึงๆ ตามลงบันไดต้งๆ ที่ผมยุ่งเสื่อผ้ายับย่นไม่อยู่ในที่ในทาง เขาเกาหัวจนผมที่มารดาหวีให้เมื่อครู่ก่อนยุ่งเป็นกระเซิง

“ คุณเสกวิ่งได้แล้ว ” พิมพ์สมรทักเสียงใส

“ เจ็บตรงไหนหรือเปล่านั้น ” คนเป็นแม่ลุกไปประคอง

“ เจ็บตรงไหนพรึ่มจะได้ช่วยซ้ำ ” แม่สาวคู้หู พุดเจือหัวเราะ

พรรณศจีรีบเลื่อนเก้าอี้ข้างๆ น้องสาวให้ “ คุณเสกนั่งตรงนี้นะคะ ”

“ ดีๆ นั่งใกล้ๆ พรึ่มจะได้ซ้ำถนัดๆ ”

“ พรึ่มใจร้าย ” เขาต่อว่า แต่สายตาดัดพ้อส่งให้สาวคนพี่.....